

200704628/1.

Datum uitspraak: 25 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/38308 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 5 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appelland (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

2.1.1. Bij de beoordeling door de staatssecretaris van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

2.1.2. Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de

staatssecretaris blijkens het gestelde in paragraaf C1/1.2 en de paragrafen C1/3.2.2 en C1/3.2.3 van de Vreemdelingscirculaire 2000, (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidden ten tijde hier van belang, het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

2.1.3. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.1.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Dit geldt evenzeer voor de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

2.1.5. Ook indien de staatssecretaris van oordeel is dat het asielrelaas op onderdelen aannemelijk gemaakt dan wel geloofwaardig is, zal de rechter het oordeel van de staatssecretaris over de geloofwaardigheid van de andere onderdelen van dat relaas en de conclusies die de staatssecretaris daaraan verbindt voor de geloofwaardigheid van de op dat relaas gebaseerde vrees voor vervolging terughoudend dienen te toetsen.

2.1.6. De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in plaats stelt van dat van de staatssecretaris.

2.2. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit paragraaf C1/3.2.3 van de Vc 2000, ten tijde hier van belang, volgt dat de vraag of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat slechts betrekking heeft op de beoordeling van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en niet op

de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer te wachten staat. Volgens de staatssecretaris behoort bij de beoordeling van het vraag of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat niet alleen de beoordeling van de feiten, maar ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de vermoedens.

2.2.1. Zoals uit de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2005 in zaak nr. 200504127/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht) volgt, dient, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet alleen van de door de vreemdeling aangedragen feiten, maar ook van de door hem aan de feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer te wachten staat positieve overtuigingskracht uit te gaan. De grief slaagt.

2.3. De staatssecretaris klaagt in zijn eerste grief terecht dat de rechtbank, door te overwegen dat hij de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten geloofwaardig acht, niet heeft onderkend dat uit het besluit van 14 juli 2006 blijkt dat hij de verklaringen van de vreemdeling over zijn ontslag, de verklaring dat hij een paspoort heeft verkregen en dat hij gedurende twee jaar aan de autoriteiten heeft kunnen ontkomen door zich verborgen te houden, niet geloofwaardig heeft geacht.

2.4. In de derde grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank bij haar oordeel dat het besluit ondeugdelijk is gemotiveerd ten onrechte voorbij is gegaan aan de door hem in het besluit ongeloofwaardig geachte feiten en vermoedens die de vreemdeling aan die feiten heeft ontleend en slechts de arrestaties, de landeninformatie waarnaar de vreemdeling heeft verwezen en de door de vreemdeling overgelegde verklaring van de Muhtar van 6 september 2002 bij haar oordeel heeft betrokken. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank hiermee miskend dat het tot zijn verantwoordelijkheid behoort om het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling geuite vermoedens en verklaringen te beoordelen en hieraan een oordeel over de geloofwaardigheid of positieve overtuigingskracht van het relaas te verbinden.

Daarnaast klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank heeft miskend dat hij zich, gelet op de ongeloofwaardig geachte feiten en vermoedens, op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist.

2.4.1. In het besluit van 14 juli 2006 heeft de minister gemotiveerd uiteengezet, dat en waarom artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 aan de vreemdeling wordt tegengeworpen.

De rechtbank heeft geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister zich niet op dat standpunt mocht stellen. Van het asielrelaas dient derhalve positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.4.2. In voormeld besluit, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen van 19 mei 2006 tot afwijzing van de aanvraag, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het relaas van de vreemdeling deze positieve overtuigingskracht mist. Aan dat oordeel heeft de minister ten grondslag gelegd dat hij de verklaring van de vreemdeling dat hij is ontslagen

vanwege zijn lidmaatschap van de Partiya Karkerên Kurdistan (hierna: de PKK) niet geloofwaardig acht, nu het niet geloofwaardig is dat iemand die is ontslagen enige tijd later nog in het bedrijf aanwezig zou zijn en op de kamer van een hoge functionaris ontboden zou zijn om de daadwerkelijke reden van zijn ontslag te vernemen. Voorts heeft de minister de verklaring van de vreemdeling dat hij zich gedurende twee jaar verborgen heeft gehouden om aan de autoriteiten te ontkomen niet geloofwaardig geacht, nu de vreemdeling heeft verklaard dat hij gedurende die twee jaar heeft gewerkt. De minister heeft het tevens ongeloofwaardig geacht dat de vreemdeling een paspoort heeft kunnen verkrijgen, terwijl hij als terrorist wordt beschouwd, en eveneens dat er een geheim dossier over hem bestaat, nu deze stelling niet is geconcretiseerd of onderbouwd.

Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het vermoeden van de vreemdeling dat hij vanwege zijn lidmaatschap van de PKK voor vervolging te vrezen heeft dan wel dat hij aan een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling zal worden onderworpen ongeloofwaardig is. Daarvoor heeft de minister redengevend geacht dat de vreemdeling, ondanks dat hij in 1980 zou zijn veroordeeld vanwege zijn PKK-lidmaatschap, bij latere arrestaties steeds zonder voorwaarden is vrijgelaten, de laatste controle, die overigens een identiteitscontrole betrof en niet in verband staat met het PKK-lidmaatschap, in 1995 heeft plaatsgevonden en zonder gevolgen is gebleven, de vreemdeling daarna nog twee jaar zonder iets van de autoriteiten te hebben vernomen in Turkije heeft verbleven en reeds in 1994 is begonnen met de voorbereiding van zijn vertrek uit Turkije maar eerst in 1997 daadwerkelijk is vertrokken.

Volgens de minister kan aan de verklaring van de Muhtar van 6 september 2002, waarmee de vreemdeling wil aantonen dat er door de veiligheidseenheden voortdurend naar hem wordt gevraagd, niet de waarde gehecht worden die de vreemdeling daaraan gehecht wenst te zien, nu dit document geen officiële status heeft.

Met betrekking tot de overgelegde brief van de commandant-generaal Gendarmerie aan het directoraat van de Emlak Kredi bank van februari 1987 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat hiermee de vrees voor vervolging evenmin geloofwaardig is gemaakt, nu uit deze brief slechts blijkt dat de vreemdeling ooit is aangehouden.

2.4.3. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij vanwege zijn gestelde PKK-lidmaatschap te vrezen heeft voor vervolging dan wel een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling door de Turkse autoriteiten. De rechtbank heeft hierbij in aanmerking genomen dat de vreemdeling uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn arrestaties te maken hadden met zijn lidmaatschap van de PKK en dat hem tijdens die arrestaties werd gevraagd wat hij allemaal deed voor de PKK en met wie hij omging, dat de vreemdeling heeft gesteld dat zijn verklaring past bij de landeninformatie die bekend is over de werkwijze van de autoriteiten in het oosten van Turkije ten opzichte van (de familieleden van) de PKK en dat hij een verklaring van 6 september 2002 van de Muhtar van

zijn dorp heeft overgelegd waarin staat dat door de veiligheidseenheden voortdurend naar het verblijfadres van de vreemdeling wordt gevraagd en dat hij door hen wordt gezocht.

2.4.4. Door de elementen van het asielrelaas los van elkaar en zelfstandig te beoordelen en te waarderen en op grond van de geloofwaardigheid van enkele elementen te overwegen dat de minister de ongeloofwaardigheid van de vermoedens van de vreemdeling dat hij vanwege zijn PKK-lidmaatschap te vrezen heeft voor vervolging dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM ondeugdelijk heeft gemotiveerd, heeft de rechtbank niet onderkend dat van het relaas als geheel een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan en, voorbijgaand aan het hiervoor weergegeven toetsingskader, ten onrechte niet met de vereiste terughoudendheid getoetst. Dit deel van de grief slaagt.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat, gelet op overweging 2.4.2. geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig wordt geacht. Dit deel van de grief slaagt evenzeer.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, het beroep tegen het besluit van 14 juli 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop nog moet worden beslist.

2.6. De vreemdeling heeft aangevoerd dat, gelet op zijn asielrelaas, sprake is van bijzondere redenen van humanitaire aard, zodat hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 moet worden verleend.

Reeds omdat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en daarom niet geloofwaardig is, faalt deze beroepsgrond.

2.7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop de grond betrekking heeft, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.8. De Afdeling zal het beroep tegen het besluit van 14 juli 2006 ongegrond verklaren.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 5 juni 2007 in zaak nr. 06/38308;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

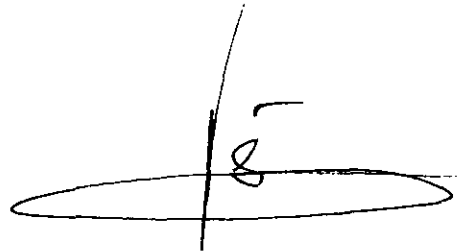
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

91-473.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 38308

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 5 juni 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. E. Arslan, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W.Th. Berg, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 13 december 2005 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 14 juli 2006 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 8 augustus 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft op 27 april 2007 een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 8 mei 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser is Koerd en is in 1979 lid geworden van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). In 1980 is hij begonnen met propaganderen voor de PKK. Vanwege zijn lidmaatschap van de PKK is hij vanaf 1983 meerdere malen gearresteerd, mishandeld en gedetineerd. Steeds werd hij na een paar dagen weer vrijgelaten. In 1997 heeft eiser Turkije verlaten en vervolgens heeft hij tot 2004 in Zwitserland verbleven.

zaaknummer: AWB 06 / 38308

2

-
- 2.3 Op 4 maart 2004 heeft eiser eerder een asielaanvraag in Nederland ingediend. Die aanvraag is afgewezen bij besluit van 26 augustus 2004, omdat Oostenrijk verantwoordelijk werd gesteld voor de behandeling van de aanvraag (zogenoemde Dublin-claim). Dat besluit is in beroep en in hoger beroep in stand gelaten. Op 17 juni 2005 heeft verweerder de Dublin-claim alsnog ingetrokken.
- 2.4 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.
- 2.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
- 2.6 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.
- 2.7 Gelet op de door verweerders gemachtigde ter zitting gegeven toelichting daarop, begrijpt de rechtbank het bestreden besluit als volgt. Verweerder acht de door eiser in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten geloofwaardig, maar is niettemin van oordeel dat het asielaanvraag ongegrond is omdat eiser niet heeft voldaan aan de verplichting van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw en zijn asielaanvraag positieve overtuigingskracht ontbeert. De conclusie dat het asielaanvraag positieve overtuigingskracht ontbeert berust met name op een beoordeling door verweerder van het realiteitsgehalte van de door eiser aan zijn gestelde feiten ontleende vermoedens dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen heeft voor vervolging door de Turkse autoriteiten. Omdat verweerder het asielaanvraag ongegrond acht, is diens conclusie dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
- 2.8 Eiser heeft hiertegen, verkort weergegeven, het volgende aangevoerd. Verweerder heeft met het tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw in strijd gehandeld met het vertrouwensbeginsel. In het voornemen dat is uitgebracht in het kader van de aanmeldcentrum (AC-) procedure werd voornoemd artikel nog niet tegengeworpen, in tegenstelling tot het voornemen dat in tweede instantie is uitgebracht. Daarnaast meent eiser dat zijn asielaanvraag geloofwaardig is en dat hem een verblijfsvergunning toekomt op de in artikel 29, eerste lid, Vw genoemde a-, b- dan wel c-grond.

zaaknummer: AWB 06 / 38308

3

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder door in het voornemen van 16 december 2005 het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw niet te noemen en tegen te werpen en dat in het voornemen van 19 mei 2006 en het bestreden besluit wel te doen niet in strijd heeft gehandeld met het vertrouwensbeginsel. Er is geen rechtsregel die zich tegen die handelwijze verzet. Evenmin heeft verweerder door bij het eerste voornemen de omstandigheid als bedoeld in voormelde bepaling niet te vermelden en tegen te werpen jegens eiser een gerechtvaardigde verwachting gewekt dat zulks niet op een later moment alsnog zou (kunnen) geschieden.
- 2.10 Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder, gelet op onderstaand beleid, deugdelijk heeft gemotiveerd dat het asielaas positieve overtuigingskracht ontbeert.
- 2.11 Met betrekking tot de beoordeling van de aannemelijkheid van het asielaas heeft verweerder regels neergelegd in paragraaf C1/3.2.1 en C1/3.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc).
- 2.12 In paragraaf C1/3.2.1 Vc is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald:

De geloofwaardigheid van het asielaas is identiek aan de aannemelijkheid van het asielaas. Bij de beoordeling of het asielaas geloofwaardig is, spelen de volgende elementen een rol:

- de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielaas naar voren gebrachte feiten;
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat;
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt.

Het is mogelijk dat het asielaas uiteen valt in verschillende opzichzelfstaande delen die elk afzonderlijk kunnen worden beoordeeld. In dat geval is het voorstelbaar dat een deel van het relaas geloofwaardig wordt bevonden, terwijl een ander deel niet geloofwaardig wordt bevonden (...). Het asielaas is als geheel geloofwaardig, indien de in het relaas naar voren gebrachte feiten geloofwaardig zijn én de daaraan ontleende vermoedens alsmede de weergegeven verklaringen van derden plausibel zijn. De aan de feiten ontleende vermoedens alsmede de weergegeven verklaringen van derden worden als plausibel aangemerkt, indien deze een reële onderbouwing zijn over hetgeen de vreemdeling bij terugkeer aan behandeling te wachten staat (...).

- 2.13 In C1/3.2.3 Vc heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f,

zaaknummer: AWB 06/38308

4

Vw mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

- 2.14 Blijkens het bepaalde in C1/3.2.3 Vc beoordeelt verweerder de vraag of van een asielaas positieve overtuigingskracht uitgaat aan de hand van de vraag of in het asielaas hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De rechtbank kan, zonder nadere motivering, deze beleidsregel niet anders begrijpen dan dat die betrekking heeft op de beoordeling van de door de vreemdeling in zijn asielaas naar voren gebrachte feiten en ziet niet in dat die beleidsregel ook betrekking heeft op de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. De stelling van verweerders gemachtigde ter zitting dat ook los van de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielaas dat relaas, gelet op de beoordeling door verweerder van eisers vermoedens van vrees voor de Turkse autoriteiten, ongeloofwaardig is, kan voormelde ondengdelijkheid van de motivering van het bestreden besluit niet helen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat wanneer wordt uitgegaan van de positieve overtuigingskracht van het asielaas, onduidelijk is wat nog de betekenis is van de tegenwerping van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw.
- 2.15 Reeds op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Daar komt bij dat verweerder evenmin deugdelijk heeft gemotiveerd dat eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij vanwege zijn gestelde PKK-lidmaatschap te vrezen heeft voor vervolging dan wel een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling door de Turkse autoriteiten. Uitgaande van de geloofwaardigheid van de gestelde feiten kan de rechtbank verweerder niet volgen in zijn, ter onderbouwing van voormelde conclusie, in het bestreden besluit vermelde standpunt dat eiser zijn voormelde vermoedens van vrees niet nader heeft weten te concretiseren. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser tijdens het nader gehoor, zo heeft hij in zijn beroepschrift ook benadrukt, uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn arrestaties te maken hadden met zijn lidmaatschap van de PKK en dat hem tijdens die arrestaties werd gevraagd wat hij allemaal deed voor de PKK en met wie hij omging. Daarbij neemt de rechtbank voorts in aanmerking dat eiser heeft gesteld dat die verklaring past bij de landeninformatie die bekend is over de werkwijze van de autoriteiten in het oosten van Turkije ten opzichte van (de familieleden van) de PKK en dat hij een verklaring van 6 september 2002 heeft overgelegd van de Muhtar van zijn dorp. Daarin staat dat door de Veiligheidseenheden voortdurend naar eisers verblijfsadres wordt gevraagd en dat hij door hen wordt gezocht. Dat deze verklaring op verzoek van eisers familie is opgesteld en volgens verweerder blijkens het algemene ambtsbericht van 13 december 2005 inzake Turkije geen officiële status heeft, maakt niet dat die verklaring niet kan worden aangemerkt als een nadere concretisering van het bij eiser bestaande vermoeden van vrees voor de Turkse autoriteiten.
- 2.16 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens schending van artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht.
- 2.17 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten, zulks met

zaaknummer: AWB 06 / 38308

5

2.17 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten, zulks met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op voet van het bepaalde in het bovengenoemde Besluit vastgesteld op €644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag van 13 december 2005 met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ad €644,- en wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die deze kosten aan eiser moet voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, rechter, en op 5 juni 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S. Rabbering, griffier.

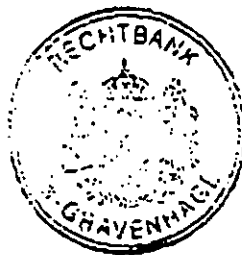
afschrift verzonden op:

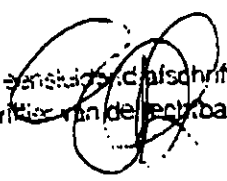
Coll:

~~Stabbering~~
07 JUNI 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor een afschrift:
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vroerndelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordevisjedaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 4901
Fax 070 779 5506

Onderdeel

Proces Procesvertegenwoordiging

Consignatienummer

Vestiging Den Haag

Doorkleernummer (n)

Mr. E.T.P. Scheers

Datum

070 7794275

Oms kenmerk

5 juli 2007

Uw kenmerk

0403.04.0236

Bijlage(n)

2

Onderwerp

Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie alamede verzoek om een
voorlopige voorziening / N

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 5 JUL 2007	
ZAAKNR.	200704628
AAN	P. W. DE BONT
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 5 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, met kenmerk Awb 06/38308.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden - 7 juni 2007 - een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak.

Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 5 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. A.L. de Mik
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
 van 5 juni 2007
 met kenmerk 08/38308

Inzake:

met IND-kenmerk 0403.04.0236
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. E. Arslan
 advocaat te Amsterdam

→ Alt Advocaten
 Wq Plein 222
 1054 SE Amsterdam

Procesverantwoordiging
 Den Haag
 Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. E.T.P. Scheers
 070-7794275

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 5 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, met kenmerk Awb 06/38308 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 14 juli 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen een termijn van zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 13 december 2005 heeft (verder te noemen: verweerder) een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

2.2 Bij besluit van 14 juli 2006 is deze aanvraag afgewezen.

2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op de door verweerders gemachtigde ter zitting gegeven toelichting daarop, begrijpt de rechtbank het bestreden besluit als volgt. Verweerder acht de door eiser in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten geloofwaardig, maar is niettemin van oordeel dat het asielrelaas ongeloofwaardig is omdat eiser niet heeft voldaan aan de verplichting van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw en zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert(...)."

Grief 2

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...)De rechtbank kan, zonder nadere motivering, deze beleidsregel niet anders begrijpen dan dat die betrekking heeft op de beoordeling van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en ziet niet in dat die beleidsregel ook betrekking heeft op de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door die vreemdeling aan de feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. De stelling van verweerders gemachtigde ter zitting dat ook los van de beoordeling van de positieve overtuigingskracht

van het asielrelaas dat relaas, gelet op de beoordeling door verweerder van eisers vermoedens van vrees voor de Turkse autoriteiten, ongeloofwaardig is, kan voormelde ondeugdelijkheid van de motivering van het bestreden besluit niet helen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat wanneer wordt uitgegaan van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, onduidelijk is wat nog de betekenis is van de tegenwerping van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f. Vw."

Grief 3

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.15 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Reeds op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Daar komt bij dat verweerder evenmin deugdelijk heeft gemotiveerd dat eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij vanwege zijn gestelde PKK-lidmaatschap te vrees heeft voor vervolging dan wel een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling door de Turkse autoriteiten. Uitgaande van de geloofwaardigheid van de gestelde feiten kan de rechtbank verweerder niet volgen in zijn, ter onderbouwing van voormelde conclusie, in het bestreden besluit vermelde standpunt dat eiser zijn voormelde vermoedens van vrees niet nader heeft weten te concretiseren. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser tijdens het nader geboor, zo heeft hij in zijn betoepschrift ook benadrukt, uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn arrestaties te maken hadden met zijn lidmaatschap van de PKK en dat hem tijdens die arrestaties werd gevraagd wat hij allemaal deed voor de PKK en met wie hij omging. Daarbij neemt de rechtbank voorts in aanmerking dat eiser heeft gesteld dat die verklaring past bij de landeninformatie die bekend is over de werkwijze van de autoriteiten in het oosten van Turkije (on opzichte van (de familieleden van) de PKK en dat hij een verklaring van 8 september 2002 heeft overgelegd van de Muhtar van zijn dorp. Daarin staat dat door de veiligheidsdiensten voortdurend naar eisers verblijfsadres wordt gevraagd en dat hij door hen wordt gezocht. Dat deze verklaring op verzoek van eisers familie is opgesteld en volgens verweerder blijktens het algemeen ambtsbericht van 13 december 2005 inzake Turkije geen officiële status heeft, maakt niet dat die verklaring niet kan worden aangemerkt als een nadere concretisering van het bij eiser bestaande vermoeden van vrees voor de Turkse autoriteiten."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.16 en 2.17 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 De overweging dat de Staatssecretaris de door verweerder in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten geloofwaardig acht, berust op een onjuiste lezing van het door verweerder bestreden besluit. De Staatssecretaris wijst hiertoe naar het bestreden besluit, waar op pagina 5, het tweede gedeelte van de tweede alinea, is opgemerkt: "Hierop wordt overwogen dat in het

voornemen van 19 mei 2006 gemotiveerd is overwogen dat het niet geloofwaardig is dat iemand die ontslagen is, enige tijd later nog in het bedrijf aanwezig zou zijn en zodoende op de kamer van deze functionaris ontboden zou zijn om daar de daadwerkelijke reden van zijn ontslag te vernemen". Bovendien is op pagina 6, het laatste gedeelte van de derde alinea, opgemerkt: "Voorts wordt overwogen dat het niet geloofwaardig is dat iemand die als terrorist is aangemerkt en het land wil verlaten een paspoort kan verkrijgen en enkel een stempel in zijn paspoort krijgt dat hij het land niet mag verlaten terwijl volgens de verklaringen van betrokkene hem op de luchthaven ook is gezegd dat hij geen paspoort mocht hebben". Tot slot is in het (in de beschikking als hethaald en ingelast beschouwde) voornemen, de laatste alinea van pagina 3, opgemerkt: "Voorts heeft betrokkene verklaard dat hij geen problemen heeft ondervonden tussen 1995 en 1997 omdat hij zich in die tijd goed verborg. Deze verklaring is tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat hij tot 1997 heeft gewerkt. Gezien de verklaringen dat hij tot 1997 heeft gewerkt is het niet geloofwaardig dat hij zich in die twee jaar altijd goed heeft kunnen verbergen om zo aan de autoriteiten te ontkomen." en in de bestreden beschikking op pagina 6, het laatste gedeelte van de tweede alinea, hieromtrent: "Het gestelde in de zienswijze wordt niet gevolgd. Betrokkene heeft tot 1997 een leidinggevende functie bekleed." Alle voornoemde overwegingen hebben betrekking op door verweerder naar voren gebrachte feiten, die in het door verweerder bestreden besluit niet geloofwaardig zijn geacht. De rechtbank heeft dit aldus miskend.

Ad grief 2

- 4.2 In het door de rechtbank aangehaalde en onder C1/3.2.3 Vc neergelegde beleid is opgenomen dat "indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw mogen in het relaas ook (door de Staatssecretaris hier cursief weergegeven) geen hiaten, vaagheden, ongetijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan". Met de overweging dat de rechtbank deze beleidsregel niet anders kan begrijpen dan dat die betrekking heeft op de beoordeling van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en dat zij niet inziet dat die beleidsregel ook betrekking heeft op de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door die vreemdeling aan de feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat, heeft de rechtbank miskend dat het relaas voor de benodigde positieve overtuigingskracht ook geloofwaardig dient te zijn. Hierbij is het vaste jurisprudentie dat bij de beoordeling van deze geloofwaardigheid niet alleen de beoordeling van de naar voren gebrachte feiten, maar ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat behoort.

Zie onder meer: - AbRS 23 juni 2005, 200409556/1, JV 2005, 315;
- AbRS 15 juni 2006, 200602132/1, JV 2006, 290.

Ad grief 3

- 4.3 De Staatssecretaris merkt allereerst op, met verwijzing naar hetgeen in de toelichting op de vorige grieven is opgemerkt, dat de rechtbank ten onrechte uitgaat van de geloofwaardigheid van de gestelde feiten en ten

onrechte de ongeloofwaardigheid hiervan alsmede de ongeloofwaardigheid van de door verweerder hieraan ontleende vermoedens niet betreft bij haar oordeel over de positieve overtuigingskracht en geloofwaardigheid van het relaas van verweerder.

De rechtbank komt vervolgens in de hier bestreden overweging op onjuiste gronden tot het oordeel dat niet deugdelijk is gemotiveerd dat verweerder niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij vanwege zijn gestelde PKK-lidmaatschap te vrezen heeft voor vervolging dan wel een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling door de Turkse autoriteiten. De rechtbank betreft hiertoe ten onrechte enkel de door verweerder aangegeven arrestaties, de in dit kader bekende (niet nader geconcretiseerde) landeninformatie en de door verweerder overgelegde verklaring van de Muhtar.

Ten aanzien van de door verweerder overgelegde verklaring van de Muhtar is in het bestreden besluit terecht opgemerkt dat, nu deze op verzoek van de familie van verweerder is afgegeven en bovendien blijkt, met verwijzing naar het algemene ambtsbericht over Turkije van 13 december 2005 (DPV/AM-876066), dat dit document geen officiële status heeft, aan dit document niet de door verweerder gewenste waarde kan worden gehecht. Met de overweging van de rechtbank dat dit niet maakt dat die verklaring niet kan worden aangemerkt als een nadere concretisering van het bij verweerder bestaande vermoeden van vrees voor de Turkse autoriteiten, miskent de rechtbank dat deze verklaring niet kan worden aangemerkt als objectief en bovendien geen verklaring geeft voor de diverse tegengeworpen aspecten - zoals hierna weergegeven - die de door verweerder gestelde vermoedens van vrees ongeloofwaardig maken.

Ten aanzien van de door verweerder vermelde arrestaties in verband met zijn lidmaatschap voor de PKK merkt de Staatssecretaris allereerst op dat het enkele aspect dat de verklaring van verweerder past bij de hieromtrent bekende (niet nader geconcretiseerde) landeninformatie, verweerder niet ontslaat van de verplichting zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Zie: - AbRS 23 september 2002, 200204519/1, JV 2002/406.

De Staatssecretaris volgt de rechtbank weliswaar in haar overweging dat verweerder uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn arrestaties te maken hadden met zijn lidmaatschap van de PKK en dat hem tijdens die arrestaties werd gevraagd wat hij allemaal deed voor de PKK en met wie hij omging. Hetgeen in het voornemen ten onrechte als slechts een vermoeden is aangemerkt, maar trekt hieruit de onjuiste gevolgtrekking dat niet gevolgd kan worden dat verweerder zijn voormelde vermoedens van vrees niet nader heeft weten te concretiseren. Immers, zoals blijkt uit het bestreden besluit is de conclusie dat verweerder zijn voormelde vermoedens van vrees niet geloofwaardig worden geacht gebaseerd op de omstandigheden dat verweerder, ondanks dat hij in 1980 veroordeeld zou zijn vanwege lidmaatschap van een illegale partij, nadien telkenmale en zonder enige voorwaarde is vrijgelaten, dat verweerder reeds in 1994 is begonnen met de voorbereiding van zijn vertrek en na zijn laatste aanhouding in 1995, die enkel een identiteitscontrole betrof en niet in causaal verband staat tot zijn PKK-lidmaatschap, tot zijn vertrek in 1997 niets meer van de autoriteiten heeft vernomen. Daarenboven zijn tevens de onder de toelichting op grief 1 weergegeven feiten ongeloofwaardig geacht.

Zonder deze aspecten te betrekken in haar oordeel is de rechtbank derhalve tot de conclusie gekomen dat de door verweerder gestelde vermoedens van vrees in het bestreden besluit niet als niet nader geconcretiseerd kunnen worden aangemerkt. De rechtbank miskent hiermee dat het tot de primaire verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris behoort om het realiteitsgehalte van de door verweerder geuite vermoedens en verklaringen te beoordelen en hieraan een oordeel over de geloofwaardigheid en/of de positieve overtuigingskracht van het relaas te verblinden.

Zie onder meer: - AbRS 11 februari 2005, 200407775/1, JV 2005, 152;
- AbRS 15 juni 2005, 200500016/1 (productie 1).

Door enkel een oordeel te vellen over de voornoemde arrestaties die in het verleden hebben plaatsgevonden en niet bovendien de voornoemde in het kader van de geloofwaardigheid betrokken aspecten daarin te betrekken heeft de rechtbank, voorbijgaand aan het hiervoor weergegeven toetsingskader, ten onrechte een eigen oordeel voor dat van de tot dat oordeel bevoegde en verantwoordelijke Staatssecretaris in de plaats gesteld.

Zie: - AbRS 17 november 2006, 200604989/1 (productie 2).

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 14 juli 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 5 juli 2007

Gemachtigde

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*